

CELÝ ŽIVOT

MICHALA
RIES

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Michala Ries 2022
Cover Design © Barbara Baloghová 2022
Cover Photo © Shelley Richmond / Trevillion Images
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2409-9

Správa na portáli nezávislého denníka

**HROZNÁ TRAGÉDIA
NA ZÁPADE SLOVENSKA:
LEN ŠEŠŤMESAČNÉ BÁBÄTKO
SA UTOPILO VO VANI!**

V sobotu dopoludnia nešťastne zahynul iba polročný Maroško!

V čase nehody bol chlapček v starostlivosti matky, podľa nášho zdroja na polícii ho práve kúpala. Čo presne sa stalo a prečo sa rutinný každodenný úkon skončil desivou tragédiou, sa nám nepodarilo zistiť. S najväčšou pravdepodobnosťou matka nechala Maroška bez dozoru a to sa mu stalo osudným. Rodičia sa odmietli k veci vyjadriť, Maroškov otec dokonca napadol nášho kameramana.

Matku pravdepodobne obvinia z usmrtenia z neobanlivosti.

Diskusia k článku

Spanx:

Polročné dieťa vo vani bez dozoru?

Opatrna22:

Tu neexistuje ospravedlnenie! Maličký zomrel pre matkinu donebavolajúcu nezodpovednosť! Kde bola a čo robila, keď sa to stalo? Opatrnosti nikdy nie je dosť! Ja mám trojročného a toho

nenechám vo vani bez dozoru ani na pol minúty!
Vždy sa môže niečo stať. Bože, poučia sa už ľudia
niekedy? Deti umierajúce v prehriatych autách,
utopené, vypadnuté z okien...

Aris:

Úprimnú sústrasť rodine, hrozná tragédia.

MariaKal:

Cigani?

Xyz32:

Nechcel by som žiť s vedomím, že som si zabil decko.

Anonim11:

chudacik malicki. Mi so ženou sa uz rok snazime
o babo a neuspesne a takito maju. Kde je
spravodlivost???

PrinceznaAlex:

Maju dalsie deti? Dufam, ze socialka zasiahne
a budu v bezpeci. Taki si vlastne nezasluzia!

MudraKrasna:

Sterilizovať mater! Ja stále hovorím, že rodičovstvo
by malo byť podmienené IQ testami. Detí by síce
bolo menej, ale boli by živé, lebo ich matky by boli
normálne a zodpovedné. Táto taká očividne nie je.

Trasky:

Vám tu dobre drbe, ľudia...

PRVÁ KAPITOLA

Evka

„Čo spravím na večeru?“

Po krátkom tichu zopakujem svoju otázku.

Manžel sa odvráti od obrazovky televízora a neprítomne na mňa pozrie.

„Hm?“

„Uvarím niečo?“

Pokrúti hlavou a mne ovisnú plecيا.

Snažím sa potlačiť slzy. Prečo vlastne? Nevšimol by si môj plač, smiech ani krik. Nevšíma si mňa, preto nemôže vnímať ani moje prejavy.

Zahľadím sa naňho.

Stále je pekný, aj keď je len tieňom toho muža, ktorým kedysi bol. Má po tridsiatke, vo vlasoch mu už tu a tam možno zazrieť záblesk šedin.

Jeho otec má aj v šesťdesiatke husté, tmavé vlasy.

Za šediny môjho muža nemôže genetika, ale trápenie.

Uvarím si špagety a zjem ich len tak, suché, postojacky pri kuchynskej linke.

V televízii beží nejaký komediálny seriál, ale venuje mu toľko pozornosti ako mne. Pohľad má upretý asi desať centimetrov od obrazovky, na fotku nášho syna.

Prehltmem hrču v hrdle a bez slova sa odoberiem do kúpeľne. Slzy mi začnú tiecť už počas vyzliekania.

Nervózne strhávam posledné kusy oblečenia a vodu

pustím tesne predtým, ako sa rozvzlykám. Aj keby ma počul, neprišiel by za mnou, ale ja sa cítim lepšie, keď ma nepočuje.

Horúca voda mi odplaví zo svalov napätie a prinesie aspoň zdanie úľavy.

Posledné mesiace sme len zriedka večer spolu doma. Kým ja pracujem cez deň, on spí a pracuje, naopak, v noci.

Myslím, že to robí schválne, aby sa mi mohol vyhýbať.

Na jednej strane ma to zraňuje a na strane druhej som mu za to vďačná. Jeho temnota ma sťahuje dole, keď som s ním.

Chýba mi, keď s ním nie som.

Je to však zradný smútok... nechýba mi Gabriel taký, aký je dnes. Chýba mi muž, ktorého som si vzala. Usmiaty, krásny, vášnivý, plný života.

Chýba mi spomienka na môjho manžela, nie môj te-rajší manžel.

Nakrémujem si tvár a rozčešem mokré vlasy. Každý pohyb robím pomaly, pokúšam sa precítiť dotyk vlastných prstov na pokožke, chcem sa na ten jednoduchý úkon zamerať tak, aby som nemusela myslieť.

Ja sa snažím. Bojujem. Chcem žiť.

On nie.

A ja neviem žiť bez neho. Je to začarovaný kruh.

Prejdem z kúpeľne do spálne, oblečiem sa do pyžama a ľahnem si. O spánok sa ani nesnažím, len potichu čakám, kým Gabriel odíde do kancelárie a ja sa budem môcť zhlboka nadýchnuť.

Po hodine ustane tichý zvuk televízie a ozve sa šuchot. Prekvapí ma, keď sa otvoria dvere a ucítim na sebe jeho pohľad.

Stojí tam dlho. Len stojí a pozerá na mňa.

Ja sa tvárim, že spím.

Nakoniec si takmer nečujne vzdychne a dvere sa zavru. O pár sekúnd buchnú ďalšie dvere, vchodové.

Aj keď je jeho spoločnosť prázdna, samota na mňa doľahne ako balvan, cez pokožku mi vsakuje do tela. Vstanem a zapálím na okne sviečku, tak ako už toľkokrát predtým.

Opäť si ľahnem a nahmatám malú hrkálku, ktorú mám pod vankúšom. Je z lacného plastu a zrejme nespĺňa žiadne európske štandardy, mama ju kúpila v čínskom obchode. No bola to posledná hračka, s ktorou sa hral, posledná vec, ktorej sa dotýkal, kým zomrel.

„Dobrá noc, synček,“ zašepkám do ticha izby a takmer cítim jeho horúce telíčko na svojej hrudi a bruchu. Vidím jeho žiarivé oči a počujem perlivý smiech. V tejto chvíli sa mi zdá taký skutočný! Skutočnejší ako môj manžel. Skutočnejší ako môj terajší život. Skutočnejší ako to nehybné telíčko ležiace tvárou dole na vodnej hladine.

DRUHÁ KAPITOLA

Živa

Sledujem rozochvené ruky čerstvej mamičky, keď sa neisto a neobratne snaží vykúpať svoje bábätko.

„Všetko je v poriadku,“ upokojujem ju, „ide vám to dobre.“

Vrhne na mňa neveriacky pohľad, ale nepovie nič.

O pár sekúnd ponorí svojej dvojdňovej dcérke tvár pod vodu a dievčatko sa rozreve ako o život. Mamička si ju vystresovane pritisne na hrud' a s očami plnými slz sa jej ospravedľňuje.

„Čo som to za matku? Nevieť okúpať vlastné dieťa!“ vzlykne a prvá slza sa jej skotúľa dolu lícom. Znova sa dievčatku mumlavo ospravedľňuje do vlások, počujem, ako jej hovorí, že už ju nikdy nebude umývať.

Potláčam úsmev, pretože nechcem, aby mala pocit, že je neschopná. Naozaj sa to bežne stáva. Faktom však zostáva, že tieto úzkostné záchvaty prvorodičiek ma nikdy neprestanú baviť.

„Je to len zvyk. Každá mamička je na začiatku neistá. Za dva-tri týždne to bude pre vás úplná rutina. Musíte si na seba len zvyknúť. Pozrite, už ani neplače.“

Trvá ešte asi polhodinu, kým sa naozaj upokojí. Mama, bábätko na tú malú nehodu už dávno zabudlo. Skontrolujem ďalšie mamičky, jednému dieťaťu urobím odber z pätičky a ďalšiemu zoberiem krv. Zastavím sa pri kolegyni – pôrodnej asistentke Soni – a pár

minút sa spolu rozprávame. Sťažuje sa na službukonajúceho doktora, nemá ho rada. Je to vzájomné, on ju tiež nie.

Sme maličká nemocnica, preto som rada, že ja s každým vychádzam dobre. Panuje tu rodinná atmosféra a akékoľvek prejavy nesympatií sú ako päšť na oko a cítime ich všetci.

Nemôžem povedať, že by som tu nadviazala hlboké priateľstvá, ale porozprávať sa dokážem s každým. Najradšej mám asi primára. A po ňom Soňu. Niežeby sme sa jedna druhej zverovali a ani by som ju neoznačila za blízku priateľku, ale rozprávam sa s ňou najčastejšie.

Služba sa mi skončí o šiestej a ako naschvál zmeškám autobus, ktorý by ma odviezol takmer až pred panelák. Ďalší ide až o polhodinu a mne sa nechce čakať, tak si pritiahnem opasok na kabáte tesnejšie a vykročím peši. Hoci jeseň sa ešte len začína, studený vietor už zalieza pod oblečenie, rýchly krok ma však čoskoro zahreje. Pred bránou do parku na okamih zaváham. Táto trasa by mi cestu o pár minút skrátila, no už sa stmieva.

Z ihriska v parku začujem detský smiech a strach zo mňa opadne. Chodník je osvetlený a nie je ani sedem hodín. Som prehnane opatrná.

Trochu spomalím, svižnú chôdzu nahradí vychádzkový krok, a vychutnávam jeseň pod rúškom šera. Po dvanástich hodinách medzi nemocničnými stenami mi toto miesto hladí dušu.

Asi by som mala zmeškať autobus častejšie, pomyslím si pobavene.

Každým prejdeným metrom mi z pliec a chrbta vyprcháva napätie a dych sa mi spomaľuje a prehlbuje.

Až je mi ľúto, keď uvidím bránu na opačnej strane parku.

Na poslednej lavičke, len pár metrov od východu, sedí muž. Zbežne po ňom prejdem pohľadom, vyzerá trochu spustnuto a moja myseľ ho automaticky zaradí do priečinka „bezdomovec“. A potom ho už nechám za sebou.

O pár metrov však zastanem.

Ani neviem prečo.

Moja mama hovorí, že ak občas máme nutkanie urobiť niečo zvláštne alebo nelogické, niečo, čo sa vymyká nášmu bežnému správaniu, je to hlas našej duše, ktorá chce byť vypočutá.

Otočím sa a tentoraz sa na toho muža pozriem poriadne.

Je o pár rokov starší než ja, ale neviem odhadnúť o koľko. Má tmavé vlasy, zarastenú tvár, na očiach slnečné okuliare, pilotky, aj keď dnes slnko nesvietilo a už je tma. Aj keď sedí, vidieť, že je veľmi vysoký, ale tiež veľmi, veľmi štíhly. Nezdravo chudý, oblečenie na ňom visí ako na vešiaku.

Je chorý? Niečo ho trápi? Alebo nemá peniaze?

Tvár nemá otočenú mojím smerom, ale som si istá, že ma vníma. Vie, že tam stojím a pozerám sa na neho. A schválne ma ignoruje. Pocítim rozpaky z toho, že tu postávam a zízam na cudzieho muža.

Už-už chcem odísť... lenže nemôžem. Nemôžem ignorovať svoju dušu. Ozýva sa tak zriedka...

Zvažujem, ako sa mu prihovoriť.

Mohla by som sa spýtať, či niečo nepotrebuje. Ale ak položí otázku, prečo si myslím, že niečo potrebuje, čo mu poviem? Vyzeráte úboho, pane, preto mi to napadlo?

Alebo by som mu mohla ponúknuť peniaze na jedlo. Pôsobí trochu zanedbane, to je pravda, ale už padá súmrak, nevidím, či je špinavý, alebo nie. Vidím len blato na ošúchaných bielych teniskách. Ak však nie je v núdzi, urazím ho. A ak je bezdomovec, zrejme by moje peniaze aj tak prepil.

A vždy to môžem skúsiť s obligátnym „ako sa máš?“.

Ani neviem prečo, ale to sa mi zdá ako najhoršia možnosť.

Ešte chvíľu tam hlúpo stojím a študujem povrch chodníka.

Potom impulzívne rozzipsujem kabelku, prehrabem sa v nej a úspešne vylovím kakaové rezy. Sú už trochu potlačené, nervózna kolegyňa na diéte mi ich tam hodila asi pred týždňom, keď ich našla zabudnuté vo svojej taške. Nemám nič iné, čo by som mu mohla ponúknuť.

Urobím pár krokov späť, bez slova ich položím na lavičku vedľa neho a odídem. Keď som už takmer vonku z parku, neodolám a pozriem sa ponad plece.

Je zdanlivo v rovnakej pozícii, ale niečo sa zmenilo. Tvár má otočenú iným smerom ako predtým. Pozerá sa na keksík, ktorý som mu tam nechala.

Usmejem sa, pretože vôbec neviem, čo si myslí. Je potešený? Urazený? Zmätený? Pobavený? Nahnevaný? Je mu to jedno?

Ktovie, čo je zač... Možno je geniálny milionár, ktorý po rokoch práce konečne vytvoril nový pohon pre vesmírne rakety. Posledné týždne, keď už cítil, ako blízko je cieľ, takmer nejedol a nespál, len pracoval, pohltený túžbou dotknúť sa svojho sna. A keď sa to konečne podarilo, zatúžil posedieť si na čerstvom vzduchu, na lavičke v parku, lebo to je niečo, čo kvôli pracovnému

tempu už dávno neurobil. Citlivé oči, podráždené zo stoviek hodín za počítačom, ukryl za slnečnými okuliarmi.

V duchu sa smejem vlastným výmyslom. Možno by som mala začať písať knihy.

Keď vidím svoj panelák, podvedome pridám do kroku. Doma si vyzliekam kabát, keď mi cinkne prichádzajúca správa na WhatsAppe.

Erik.

Chvíľu zaváham, kým ju otvorím.

Mohli by sme sa stretnúť?

Trochu ohrniem pery a pokrútim hlavou, akoby ma mohol vidieť.

Nemohli.

Telefón bez odpovede položím na skrinku.

Sme rozídení už štyri mesiace. On sa rozišiel so mnou.

Videli sme sa pre dvomi týždňami.

Vtedy som sa dôkladne obliekla aj nalíčila a celý čas mi v hlave bežali otázky.

Chce sa dať znovu dohromady? Chce sa porozprávať? Chýbam mu? Ak sa bude chcieť ku mne vrátiť, stojím o to vôbec?

Nechcel sa dať znovu dohromady. Chcel sa porozprávať. Chýbala som mu. Odprevadil ma až k môjmu bytu, položil mi ruku okolo pása a pobožkal ma na líce. Po krátkej chvíli ústami sklízol nižšie, na citlivé miesto pod uchom a ani neviem ako, zrazu sme boli u mňa v byte, strhávali zo seba oblečenie a pomiloval ma opretú o stenu vedľa vchodových dverí.

Lepší sex sme nikdy predtým nemali. A zároveň horší.

Nenasledovala žiadna neha ani dotyky, len hlboké

rozpaky a Erikovo koktavé ospravedlnenie nasledované rýchlym odchodom.

Oľutovala som to, skôr ako sa za ním zabuchli dvere. Cítila som sa použitá. Lacná.

Už ma viac nechcel. A čo som urobila ja? Ponúkla som mu svoje telo.

Viem, že ma nekontaktoval so zámerom mať sex, prišlo to spontánne. Erik je dobrý muž. A bolo nám spolu pekne, to nemôžem poprieť, ale... túžim po inej láske. Silnej, oddanej, hlbokej. Aj v dvadsiatich siedmich rokoch verím, že láska z filmov a kníh existuje.

Láska, ktorú sme mali, bola priateľská. Preto jej koniec ani príliš nebolel. Spočiatku som si párkrát poplakala, ale po dvoch mesiacoch som si na samotu privykla.

Vlastne som mu vďačná. Jeho túžba po rozchode mi dala šancu nájsť to, čo naozaj hľadám, a neuspokojiť sa s málom. Mala som vrabca v hrsti, ale chcem toho povestného holuba. Akurát že mi ešte na streche žiadny nepristál. A žiadny tu ani nepoletuje. A keď sa nejaký schopný objaví, už je zakrúžkovaný.

Hovorí sa, že trpezlivosť ruže prináša. Dúfam, že moja trpezlivosť mi prinesie toho vytúženého vtáka.

Posledné stretnutie s Erikom mi pomohlo náš vzťah definitívne uzavrieť. Už o neho nestojím.

Ten sex bol len... skrat, prepadla ma vášeň.

Aj na absenciu sexu si treba zvyknúť, ako na každú zmenu.

Mobil mi cinkne znova.

Vidím, že si moju správu čítala. Neignoruj ma.

Vzdychnem si a odpíšem mu, že sa s ním nechcem vidieť.

Správu si pozrie a neodpíše. Našťastie nikdy nebol z tých, ktorí by príliš tlačili na pílu.

Zrazu sa mi vybaví zvláštny obraz. Staré tenisky na nohách toho muža z parku.

Ktovie, aký život vedie... zaujímalo by ma, prečo tam v tej zime len tak posedával. Čaká ho doma niekto, kto ho ľúbi, alebo sa vracia do prázdneho bytu ako ja? Možno sa ani nemá kam vrátiť.

Strasiem sa pri predstave, že tam ešte stále sedí.

Neviem, či je, alebo nie je bezdomovec. Vyzeral však ako niekto, kto nemá domov.

Možno by som sa tam mohla ísť pozrieť aj zajtra...

TRETIA KAPITOLA

Evka

Strhnem sa a prudko sa posadím na posteli. Znova som mala ten sen. Vracia sa pravidelne, aspoň raz týždenne. Niekedy, keď som kvôli práci vo veľkom strese, aj dva- alebo trikrát. Vždy je rovnaký.

Vidím ho, ako sa topí, v tvári vydesený výraz, naťahuje ku mne ruky.

A ja sa len dívam, neschopná pomôcť, nenávidím svoju nečinnosť, nenávidím seba, no neurobím nič. Sledujem, ako sa hrôza v jeho tvári postupne mení na niečo prázdne a potopí sa pod hladinu. Vaňa sa zmení na hlboké more a on klesá do bezodnej priepasti, pohlcuje ho temnota. Telo sa mu uvoľní, viečka zakryjú modré očka a za okamih ho už nevidím. O pár sekúnd vodu rozvriera posledné bublinky.

Hoci sa to takto nestalo, je vyčerpávajúce strácať ho v snoch znova a znova.

Prejdem do kuchyne a vypijem pohár studenej vody. Niečo zapraská a ja sa vyľakane obzriem.

Ani po toľkých mesiacoch som si ešte nezvykla na samotu.

Predtým sme sa snažili tráviť spolu čo najviac času. Teraz je to opačne.

Vrátim sa do postele, no do štvrtej iba pozerám do stropu, pretože každý pokus o zavreté viečka sa skončí obrazom Maroškovej bledej tváre.

Nakoniec si zdriemnem len na pár minút, tesne predtým, ako mi zazvoní budík.

Posadím sa a pohladím dokonale nadýchaný vankúš na Gabrielovej strane.

Jeho prácou je tvoriť aplikácie a programy. Funguje na voľnej nohe, nemá fixný pracovný čas. Vždy mu bolo prirodzenejšie pracovať v noci. Keď sme spolu začali bývať, snažil sa pracovať cez deň aspoň niektoré dni v týždni, aby sme mohli spať jeden druhému v naručí. A keď som porodila, pracoval už len cez deň a menej ako predtým. Chcel byť s nami čo najviac. Po Maroškovvej smrti sa stiahol do seba a kancelária je jeho domovom viac než náš byt. Čoraz častejšie tam aj spáva, na nepohodlnom gauči.

Aj ten je mu milší než moja spoločnosť.

Odpustí mi niekedy smrť nášho syna? Povedal, že ma neobviňuje, ale prečo by ma inak odmietal? Ja som tam bola. Ja som to dopustila. Ako by ma mohol neobviňovať?

Moja neschopnosť zničila tri ľudské životy.

Zavriem oči pod náporom bolesti, ktorý mi zaleje hruď, a snažím sa dýchať.

Teraz nemôžem. Potrebujem ísť do práce, žiť normálny život alebo sa tak aspoň tváriť, inak sa zbláznim.

To je asi jediné, čo ma drží nad vodou. Tváriť sa, že som to zvládla.

Keby sa v pretvárke dávali pásy ako v karate, už mám aspoň dva čierne.

Počas krátkej jazdy autom rozmýšľam nad svojím zamestnaním. Pracujem vo výrobnjej fabrike ako finančná analytička. Mám svoju prácu rada hlavne preto, že nepatrím k spoločenským ľuďom. Vyhovuje mi byť celé dni zahrabaná v číslach a tabuľkách.

Riaditeľ nášho oddelenia je príjemný chlapík a odkedy... odkedy sa to stalo, je ku mne ešte láskavejší než predtým. Nezneužívam to však, podávam najlepší výkon, akého som schopná. Možno ho niekedy trochu nenávidím za lútostivý pohľad, ktorý na mňa upiera, keď si myslí, že ho nevidím. Má päť detí.

Päť zdravých, spokojných, šťastných detí.

Ja nemám nič.

Vystúpim z auta a potrasiem hlavou. Väčšina dní je v poriadku. No potom prídu dni ako včera, keď na mňa doľahne strata, samota aj prázdno môjho manželstva a otrávi mi to myseľ aj dušu. Chvíľu trvá, kým sa zase vrátim do normálu.

Naozaj sa snažím žiť.

Niektoré dni to ide a iné nie.

Keď vojdem do kancelárie, o ktorú sa delím s dvomi kolegyňami, nasadím strojený úsmev.

Paulína je zlatíčko a je mi oporou, no Ľubica je klebetná, zákerná žena, ktorá neváha donášať, aby si šplhala v očiach nášho riaditeľa.

Keď odbehne z kancelárie, Lina sa ku mne okamžite otočí.

„Ťažká noc?“

„Ťažký život,“ poopravím ju, a keď sa zatvári pobaveno, dôjde mi, ako úboho to znie.

„Ľuďom sa stávajú aj horšie veci, však?“

Lina zvažnie. „Úprimne? Ani nie.“

Au. Plecia mi poklesnú.

„Už si sa s ním bavila o tom párovom poradenstve?“

„Nie.“

„Mala by si.“

„Odmietne ma.“ A ja neviem, koľko Gabrielových odmietnutí ešte dokážem vydržať.

„Aspoň to skús!“

„Čo riešite?“ vráti sa Ľubica a zvedavo zastane pri Lininom stole.

„Evka nechce ísť do tej novej sushi reštaurácie,“ rýchlo sa vynájde, pretože pred Ľubicou o súkromí nerozprávame. Zo začiatku som to robila a o každom mojom slove vyslovenom v kancelárii vedelo celé poschodie.

Ľubica prikývne. „Bola som tam a jedlo je výborné. Mala by si to skúsiť, Evi.“

„Budem nad tým uvažovať,“ prikývnem vážne a obrátim sa späť k monitoru. S Linou si píšeme celé dopoludnie emaily, hovorím jej o včerajšku, aj o tom sne, a ona ma utešuje a posieľa mi kopu milých, hlúpych alebo vulgárnych obrázkových vtipov, aby ma rozveselila. Som rada, že ju mám.

Po práci sa mám stretnúť s mamou, pôjdeme na kávu. Snažím sa vyplňať si popoludnia prítomnosťou iných ľudí a aktivitami. Dvakrát týždenne chodím cvičiť, aspoň raz si užijem spoločný večer s Linou, každý týždeň sa vídam s mamou. Som skôr uzavretejší človek, nie som obklopená hrbou priateľov. Ani Gabriel nie je žiaden lev salónov, ale z nás dvoch je on ten spoločenskejší. Teda... bol.

Mama už prešľapuje na chodníku pred svojím bytom, keď odstavím auto pri krajnici.

„Prepáč, že meškám,“ poviem jej, pobožkám ju na líce a zaradím sa do premávky.

„To je v poriadku, hlavne, že si tu.“

Usmejeme sa na seba a ja jej stisnem ruku.

Mám mamu rada. Nie je dokonalá a ľúbi ma.

Po ceste stihneme prejsť niekoľko tém. Začneme prácou – mama je zamestnaná ako predavačka v malých

potravinách. Preberieme tiež jej partnera Aleša – s otcom sa rozviedli, keď som bola v puberte – a nezabudneme ani na mamine bolesti chrbta. Trpí nimi už asi tri roky a odmieta ísť k lekárovi. Namiesto toho sa nám obom neustále sťažuje. Ja a Aleš sme kedysi mali konverzáciu na facebooku, v ktorej sme sa sťažovali na mamine sťažnosti a dohadovali sa, komu tým pili uši viac. Bola to naša tajná, neškodná zábavka. Neškodná, kým bola tajná. Ale už tam neprispievam, odkedy... ach. Každý deň sa udejú desiatky vecí, ktoré mi pripomínajú jeho zmarený život. Zdanlivo nesúvisiace, ale akoby s ním v skutočnosti súviselo úplne všetko.

Po káve som z mamy trochu ohučaná, ale zároveň som rada, že som s ňou bola. Rozpráva rýchlo a skáče z témy na tému, no jej dynamika vždy trochu povzbudí aj mňa.

Pomaly odchádzame z kaviarne smerom k autu, mama rozpráva o parkovacej politike mesta, keď ma zrazu prekvapí otázkou: „Ako sa má Gabriel?“

Chcem povedať, že dobre, ale nakoniec zo mňa vypadne: „Vôbec neviem, mami.“

„Nelepší sa to?“

Na chvíľu sa odmlčím, pretože sa o mojom manželstve nezvykneme rozprávať. Nechcem mamu zaťažovať svojimi problémami.

„Nie,“ poviem nakoniec.

„Tak sa s ním rozveď.“

Šokovane zalapám po dychu a zastavím.

„Mama!“

„Čo je?“ ohradí sa urazene. „Miluje ťa? Je ti oporou? Podporuje ťa? Spávate spolu vôbec? Stala sa hrozná tragédia, ale to ho neospravedľňuje, nemôže ťa ignorovať večne! Mali ste to prekonať spolu, byť tu jeden pre druhého! Už je to viac ako rok!“